

Webcast med LaRouche:
Torsdag den 11. januar kl. 19:00
www.larouchepac.com

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 19 nr. 1

januar 2007

ORKAN I WASHINGTON

Dette nummer af Prometheus vil allerede være på gaden, når præsident George W. Bush i en tale til den amerikanske nation fremlægger sin regerings nye strategi for krigen i Irak. Den amerikanske befolkning har for længst talt. Den store demokratiske sejr ved midtvejsvalget i november indeholdt et utvetydigt krav om en snarlig tilbagetrækning af de amerikanske tropper. Det amerikanske politiske etablissement i Washington har også talt. Baker-Hamilton-Kommissionens rapport i december var en syngende lussing til regeringens udelige udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Men meget tyder desværre på, at præsident Bush intet har hørt, intet har set, intet har lært. Taler rygterne sandt, vil den amerikanske præsident lægge Baker-Hamilton-rapporten til side og i stedet fremlægge et forslag udarbejdet af vicepræsident Dick Cheneys venner i den neokonservative tænketank The American Enterprise Institute. »En ny Vej Frem« hedder de visioner, præsident Bush forsøger at lære udenad. I stedet for Baker-Hamilton-rapportens forslag om et umiddelbart amerikansk disengagement fra alle kamphandlinger i Irak, vil præsident Bush sende over tyve tusinde nye tropper til landet. I stedet for en diplomatisk offensiv for at inddrage alle Iraks naboer i en stabilisering af landet, vil USA's regering bruge over en milliard dollars på at male skoler, reparere huse og rense veje, så irakerne med egne øje kan se, at der sker fremskridt. Skal vi le eller græde? Fristes man til at grine, risikerer man at få latteren grueligt galt i halsen, hvis den nye amerikanske strategi kombineres med et israelsk atomangreb på Iran. Så bliver det goddag til et globalt ragnarok.

Den nye talskvinde i Repræsentanternes Hus, Nancy Pelosi, har erklæret sig rede til en direkte konfrontation med Det hvide Hus om strategien for krigen i Irak. Med præsidentens, eller rettere vicepræsidentens, vanvittige udspil er hun nødt til at gå et skridt videre. Hverken USA eller den øvrige verden kan vide sig sikker, så længe Dick Cheney får lov til at styre begivenhederne i Det hvide Hus. Og vicepræsidentens foragt for Den amerikanske Forfatning er legendarisk. Derfor må fru Pelosi påtage sig sit forfatningsmæssige ansvar. Hun må gøre det, man også måtte gøre, dengang USA var ved at gå i opløsning under Watergate og Vietnamkrig. Med hende i formandsstolen må Repræsentanternes Hus indlede en rigsretssag imod Dick Cheney. Det har den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche krævet længe. Men nu haster det for alvor.

Der er lagt op til politisk orkan i Washington. Af en styrke de færreste politiske institutioner ville kunne holde til. Men Den amerikanske Forfatning er solid og USA har i Lyndon LaRouche en ideskaber og problemknuser ud over det sædvanlige. Det skal alle vi andre være glade for. Se med på webcasten den 11. januar!

NYE TIDER – NY POLITIK

Den 4. januar aflagde nyvalgte og genvalgte medlemmer af **Den amerikanske Kongres** for 110 gang i USA's historie deres troskabsed overfor **Den amerikanske Forfatning**. Og for første gang i landets historie var det en kvinde, demokraten **Nancy Pelosi**, der satte sig i formandsstolen i **Repræsentanternes Hus**, landets tredjehøjeste politiske embede efter præsidenten og vicepræsidenten. Mens fru Pelosis køn selvfølgelig må betegnes som en historisk kuriositet er det snarere hendes politiske tilhørsforhold, der bør fange folks opmærksomhed, også udenfor USA's grænser. Med et nyvalgt demokratisk flertal i begge af kongressens kamre er der nemlig lagt op til et yderst dramatisk opgør med de seneste 6 års radikale, neokonservative politiske kurs under præsident **George W. Bush** og vicepræsident **Dick Cheney**. Og dette opgør vil få globale politiske konsekvenser.

Den politiske atmosfære i **Washington** er så højspændt, at det er umuligt at give et konkret bud på rækkefølgen af de kommende begivenheder. Den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** betegnede situationen som: »A moment of indecision - with a decisive quality«, »Et ubeslutsomt øjeblik - af afgørende betydning«. Afgørende dramatiske politiske omvæltninger vil finde sted, men nøjagtig hvad de bliver, og i hvilke rækkefølge de kommer, er umuligt at forudsige.

Et stort hold aktivister fra **LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM**, sørgede for at skabe den rette politiske stemning, efterhånden som de nye og gamle senatorer og kongresmedlemmer strømmede ind til deres første arbejdsdag i den amerikanske hovedstad. Ved hovedindgangen til kongresbygningen fangede et stort LYM-kor alles opmærksomhed med veludførte flerstemmige amerikanske julesange, til lejligheden udstyret med morsomme politisk-satiriske tekster (se også boks), der vakte stor begejstring. Overalt i gaderne omkring kongresbygningen og i de kontorer og korridorer, som var blevet åbnet efter ferien, engagerede de unge fra LYM de folkevalgte og deres embedsmænd i diskussioner om de kommende måneders politiske dagsordener. Og alle blev udstyret med et eksemplar af Lyndon LaRouches omfattende memorandum til den nye kongres om national-økonomi, »*What the Congress needs to Learn: The Lost Art of Capital Budget*« (kan læses på www.larouchepac.com), »*Hvad Kongressen har behov for at lære: Den glemte Kunst bag Anlægsbudgetter*«, og det første 2007-nummer af ugemagasinet *Executive Intelligence Review, EIR*, der under titlen: »*The Power of New Politics*«, »*Den Nye Politiks Styrke*«, indeholder en detaljeret gennemgang af den underlæggende politiske proces, der ledte til magtskiftet ved midtvejsvalget den 7. november, 2006.

At det valg førte til demokratisk majoritet i både Repræsentanternes Hus og **Senatet** gennem en markant stigning i valgdeltagelsen hos de unge i alderen 18-30 år, var en overraskelse for de fleste. Dog ikke for LaRouche og de unge fra LYM. På landsplan steg stemmeprocenten fra 20 til 24 procent (hvilket er højt efter amerikansk målestok – red.), men i de universitetsbyer i de midtvestlige delstater, hvor LYM-bevægelsen havde koncentreret sin politiske organisering, eksploderede de unges valgdeltagelse med hele 157% i forhold til midtvejsvalget i 2002 (se også *Prometheus*, dec. '06).

For at konsolidere den demokratiske valgsejr i Repræsentanternes Hus og for at bevise, at det virkelig var

LYM's nye udadrettede masseorienterede politiske organisering, som havde gjort udslaget, annoncerede LYM i slutningen af november, at man ville tage ned til det 23. kongresvalgdistrikt i **Texas**, hvor der skulle afholdes omvalg mellem det siddende republikanske kongresmedlem, **Henry Bonila**, og den demokratiske veteran **Ciro Rodriguez**. Rodriguez havde mistet sit valgdistrikt og dermed sin plads i Repræsentanternes Hus, da den fhv. republikanske flertalsleder, **Tom Delay**, på bedste mafiavis havde ændret delstatens valgdistrikter med det klare formål at undergrave demokraternes vinderchancer. I første valgrunde i det nye 23. valgdistrikt, hvor der deltog hele syv kandidater, havde Bonila, der er nær ven med præsident Bush og den republikanske valgstrateg Karl Rove, fået 49% af stemmerne, mens Rodriguez på andenpladsen kun havde fået 20%.

Derfor regnede alle kommentatorer og meningsmålinger med en sikker sejr til Bonila. Og den officielle nationale demokratiske partiledelse, med organisationsformand **Howard Dean** i spidsen, gjorde intet for at hjælpe Rodriguez, der lignede en sikker taber. Men så ankom 7 unge aktivister fra LYM til **San Antonio, Texas**. De kortlagde valgdistriktet, fandt alle de højere læreanstalter, med universiteterne **University of Texas at San Antonio** og **Palo Alto College** i spidsen, og udvalgte de områder, hvor de unges stemmer for alvor kunne gøre en forskel. Uden hjælp fra de etablerede demokratiske studentergrupper, som enten ikke turde gå imod **Det Nationale Lederskabsråds** dekret om ikke at arbejde sammen med LYM, eller som mente, det var vigtigere at læse til eksamen end at arbejde for en demokratisk valgsejr, indledte LYM-medlemmerne en koncentreret politisk organisering blandt byens ungdom. På bare 14 dage blev titusinder af flyveblade og tusinder af valgplamfletter delt ud på universitetsområderne, kollegierne og ved alle de vigtigste vejkrøds i byen. Gradvist begyndte meningsmålingerne at ændre sig. Selv traditionelle republikanske områder omkring universiteterne udviklede sig til »krigszoner«, hvor resultatet kunne gå begge veje. Og det sidste skub i den rigtige retning kom to dage før valget, da fhv. præsident **Bill Clinton** dukkede op og holdt en brandtale på Palo Alto College.

Den 12. december var sensationen en kendsgerning: **Ciro Rodriguez** havde med 55 procent af stemmerne mod 45 vundet en jordskredssejr over **Henry Bonila**. Q.E.D.: LaRouches og LYM's »nye politik« virker.

AFSÆT CHENEY – DEREFTER BUSH

Efter et par dages intensiv politisk organisering i **Washington** omkring åbningen af USA's 110. kongres den 4. januar, rapporterede de unge fra **LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM**, om en markant ændret politisk stemning i landets hovedstad. Aldrig tidligere har der været så stor villighed, blandt både demokrater og republikanere, til at diskutere nødvendigheden af en rigsretssag imod vicepræsident **Dick Cheney**, og – om nødvendigt – imod præsident **George W. Bush**. Den store demokratiske sejr ved midtvejsvalget i november ses af alle som en massiv protest imod krigen i **Irak** fra den amerikanske befolkning, og den fortsatte strøm af dårlige nyheder fra Irak, med et støt voksende antal dræbte amerikanske soldater, samt en endeløs række af skandaler om tortur i både Irak og **Afghanistan** og korruptionsskandaler omkring de private kontraktsselskaber, som f.eks. vicepræsident Cheneys tidligere selskab

Halliburton, har fået kravet om placeringen af et politisk ansvar til at nå hidtil usete højder. Samtidig har genkendelsesfaktoren for LYM og respekten for Lyndon LaRouches politiske arbejde aldrig været større.

Skæbnen var heller ikke blid ved præsident Bush i juleferien. Den **26. december** afgik fhv. præsident **Gerald Ford** ved døden, **93 år** gammel. Alle landets medier spolede de følgende dage hele befolkningens bevidsthed tilbage til de dramatiske begivenheder i **august 1974**, hvor den solide, ærlige og troværdige vicepræsident Ford blev svoret ind som landets **38. præsident** efter den konspiratoriske og paranoide **Richard M. Nixon**, der var blevet tvunget til at opgive sit embede på grund af **Watergate-skandalen**. Kun ni måneder tidligere, i **december 1973**, havde Gerald Ford afløst den gennemkorrumperte vicepræsident **Spiro T. Agnew**, der var blevet fanget med hænderne i kagedåsen i en skattesag. På mindre end ét år havde USA udskiftet både vicepræsident og præsident. Så det kan altså lade sig gøre. Og som Lyndon LaRouche påpegede i anledning af præsident Fords død: Det amerikanske republikanske system virkede. Uden militærkup eller revolution fik man udskiftet en korrumpet regering. Og den amerikanske befolkning er den afdøde præsident Ford megen tak skyldig. Han fik samlet en nation, der var rystet i sin grundvold af Watergate og **Vietnamkrig**.

Således inspireret af fortiden følte den politiske kommentator **Nicholas Kristof** i *The New York Times* den **31. december** sig kaldet til at give præsident Bush en række forslag til, hvordan han kan redde sit historiske eftermæle. Det vigtigste blandt de gode råd var et forslag om at lade vicepræsident Dick Cheney se syg og træt ud, når han optrådte på tv. Derved ville ingen undre sig, hvis vicepræsidenten allerede i løbet af foråret trak sig fra sit embede af »helbredsmæssige årsager«. Ifølge Nicholas Kristof har vicepræsident Cheney været den absolut mest ødelæggende faktor for USA's udenrigspolitik og Bush-regeringens omdømme. Ydermere, foreslog Kristof, burde præsident Bush klart signalere overfor **Israel** og den øvrige verden, at USA ikke støtter et militært angreb på **Iran**. Men det sker næppe.

Den **10. januar** skal præsident Bush fremlægge sin »nye

strategi for Irak«. Ignorerer han det råd, han fik fra den såkaldte **Baker-Hamilton-Kommission** i **december**, om at indlede en gradvis amerikansk tilbagetrækning fra Irak indenfor rammerne af et omfattende diplomatisk fredsiniciativ for hele **Mellemøsten** (se også **Prometheus dec. '06**), og i stedet følger vicepræsident Cheneys og den neokonservative tænketank **The American Enterprize Institutes** vanvittige forslag om en »midlertidig« øgning af den amerikanske militære tilstedeværelse med op mod **20.000** eller **50.000** soldater, vil han udløse en af de mest dramatiske konfrontationer med **Den amerikanske Kongres** i USA's historie.

Men det kan blive værre endnu. I en forsideartikel den **7. januar** afslørede den britiske avis *The Sunday Times*, at israelske kampfly allerede har trænet intensivt i angreb på Irans atomanlæg, og at disse anlæg skal bombes med taktiske atomvåben, de såkaldte »bunkerbusters«. Avisen påpegede, at det i givet fald vil være første gang siden USA's angreb på **Hiroshima** og **Nagasaki** i **1945**, at atomvåben anvendes i en krigshandling. Ifølge *The Sunday Times* har israelske og amerikanske embedsmænd været i løbende kontakt under hele forløbet. Samtidig har **Bush-regeringen** klart signaleret, at den ikke har i sinde at følge Baker-Hamilton-Kommissionens råd om at droppe planerne om et militært angreb på Iran. Derfor kan verden om få uger blive konfronteret med en massiv amerikansk eskalering af krigen i Irak kombineret med et israelsk atomangreb på Iran. Flere kilder i Washington har overfor **Prometheus'** samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* desuden advaret om, at den virkelige årsag til ønsket om en »midlertidig« øgning af de amerikanske tropper i Irak er, at man vil være klar til at kunne nedkæmpe det massive shiitiske opgør, der kan ventes i kølvandet på et israelsk angreb på Iran. Det haster med at få vicepræsident Dick Cheney afsat!

DET NØDVENDIGE PARADIGMESKIFTE

Det nye demokratiske flertal i både **Senatet** og **Repræsentanternes Hus** har klart tilkendegivet, at det ikke kun er med hensyn til krigen i Irak, at **Bush-regeringen** skal regne med effektiv politisk modstand. Også hvad angår den

DEN NYE POLITIKS HEMMELIGE VÅBEN: HUMOR OG SANG

I juledagene fik københavnernes lejlighed til at stifte bekendtskab med de politisk-satiriske udgaver af gammelkendte engelske julesange, som **La-Rouche Youth Movement, LYM**, så effektivt har taget i anvendelse i **Washington** og andre større amerikanske byer. På en aktionsdag den **27. december**, hvor **Schiller Instituttets** seneste kampagneavis blev uddelt, tog de danske LYM-medlemmer, sammen med kolleger fra **USA** og det øvrige **Europa**, opstilling forskellige steder i det indre **København** (billedet er fra Kultorvet). Og de blev særdeles vel modtaget. Humor og sang er et effektivt politisk kampmiddel, både i Washington og København.

Sangene kan høres og læses på www.larouchepac.com.

hjemlige amerikanske indenrigspolitik må **Det hvide Hus** indstille sig på, at **Kongressen** efter **6 års** passivitet atter vil tage selvstændige politiske initiativer. Desværre er det langt fra klart, hvilke konkrete skridt demokraterne har tænkt sig at tage på væsentlige områder som den voksende økonomiske krise og det skrantende amerikanske sundhedssystem. Derfor har LYM som nævnt sørget for at udstyre samtlige af kongressens medlemmer og deres rådgivere med et eksemplar af **Lyndon LaRouches** memorandum: »*What the Congress needs to Learn: The Lost Art of Capital Budget*«, »*Hvad Kongressen har behov for at lære: Den glemte Kunst bag Anlægsbudgetter*«.

Som titlen antyder, er rapportens umiddelbare fokus den akutte nødvendighed af en genopbygning af **USA's** stærkt forfaldne infrastruktur og en genoplivning af en økonomisk politik, hvor man foretager langsigtede investeringer i den moderne infrastruktur, som kan danne grundlaget for en fungerende nationaløkonomi to til tre generationer ud i fremtiden. Men LaRouche gør langt mere end det. Med en ironisk henvisning til hans og **Helga Zepp-LaRouches 29.** bryllupsdag den **29. december** indleder han sin rapport med en dybtgående gennemgang af det nødvendige paradigmeskifte væk fra 68-generationens anti-industrielle kvælertag på samfundet og de politiske beslutninger. 68-erne, hvad enten de er venstreorienterede miljøfanatikere eller højreorienterede neoliberalister, tror ikke på langvarige ægteskaber, og de tror slet ikke på langvarige investeringer. Men den økonomiske krise vil simpelthen diktere et dramatisk brud med de seneste **40 års** økonomiske vanetænkning, hvis **USA** og den øvrige **Vestlige Verden** skal have en chance for at overleve. Og de politiske beslutningstagere bliver nødt til »genopdage« en dybere forståelse for den dynamiske, fysiske lovmæssighed, der ligger bag reel økonomisk udvikling, og som lå indbygget i oprettelsen af **De forenede Stater i 1776**, og som blev genoplivet med **Franklin D. Roosevelts** »*New Deal*« i **1930'erne**.

Det politiske opbrud er allerede i gang. 68-ernes tankegang er en uløselig del af det politiske og økonomiske system, der er ved at gå i opløsning. Fremtiden vil blive formet af en helt ny politik og et nyt kulturelt paradigme. Men, som LaRouche understreger i sin rapport, må den kommende generation reetablere forbindelsen til de generationer, der gik forud for 68-erne. Skabe deres egen forbindelse til den klassiske europæiske kulturarv. Det er LYM allerede godt i gang med, og det er grundlaget for deres effektive politiske indgreb. I rapporten beskrev LaRouche det således:

»Ungdomsbevægelsen, som jeg har skabt og udviklet, har to relativt unikke programmer for selvudvikling. Det første er udviklingen af indsigt i videnskabshistorie med udgangspunkt i de tidlige klassiske græske opdagelser og videre op til de vigtigste moderne europæiske fremskridt, som man finder i værker af **Kepler, Leibniz, Gauss og Riemann**. Det andet er en vedvarende indsats for at udvikle klassisk korsang med udgangspunkt i den florentinske bel canto-stemmetræning og **J. S. Bachs** motetter. Blandt de tilsigtede oplevelser, udløst af samspillet mellem det fysisk-videnskabelige og det musi-

ske arbejde, er effekten af at udvikle disse korværkers kontrapunkt til en tilstrækkelig grad af præcision til, at den lidenskabelige forbindelse mellem sangernes musiske kontrapunkt og den passion, som burde opleves under en selvstændig genskabelse af et almengyldigt fysik princip, træder frem.

Denne sammensætning af musik og videnskab er rettet mod det problem, der opstår ved, at studerende ofte har tendens til at tænke på fysiske principper, der er blevet bevist ved hjælp af eksperimenter, i »sort og hvidt«, hvorimod en veltrænet disciplin indenfor klassisk kontrapunkt er kendt for at få øvede kunstnere til at drømme i farver. Forbindelsen mellem musik og videnskab, i form af sammenkoblingen af begge aspekter af arbejdet i en og samme person, er en yderst ønskværdig genforening af videnskabelig og kunstnerisk lidenskab: At bringe passion til videnskab og rigorøs præcision til kunst. Målet er at bringe disse to sider af den store europæiske kulturarv sammen som én; at overkomme det to-kulturs-paradoks, som den afdøde **C.P. Snow** påpegede i den moderne europæiske kultur.

Det, jeg ønsker at illustrere med denne henvisning, er, at klassisk kultur, klassisk i den udstrækning, at den opfylder det formål, jeg lige har beskrevet, i sig selv har en dybtgående betydning for samfundet. Den væsentligste egenskab hos det enkelte menneske er den lidenskab, han eller hun er i stand til at mønstre i en indsats til fordel for hans eller hendes nation, hans eller hendes kultur. En befolknings fornemmelse af en opsplittet kultur – eksempelvis videnskab uden lidenskab, og lidenskab uden lovmæssighed – har tendens til at udvikle et tidligt anfald af intellektuel impotens hos mennesker. Den politiske lærdom af disse overvejelser er, at en befolkning handler effektivt som følge af dets fornemmelse af en passion for en mission, og ikke ved at importere en følelsesmæssig støtte for en sag, som er helt fremmed for den lidenskab, der skal bære den. Derfor er kultur og evnen til at mønstre en passion for en nødvendig mission faktisk uadskillelige størrelser.

Eller, som både **Cotton Mather** og **Benjamin Franklin** formulerede det: Et samfunds velfærd udspringer i høj grad fra den passion for at gøre godt, som vækkes i dets indbyggere. Om ikke for andet, så for at gøre vort folk og vor nation moralsk stærkere, og mere effektivt fremme den kreative passion, som tjener et folk som roden til dets rette patriotisme, dets ledende fornemmelse for betydningen af et holdbart valg af passion for at gøre godt. Valget må være det rigtige valg, og det må være motiveret af passionen om at gøre godt.«

WEBCAST MED LAROUCHE

Den **11. januar** kl. **19:00** dansk tid præsenterer **Lyndon LaRouche** sit forslag, til hvilken dagsorden demokraterne må sætte i Den amerikanske Kongres, på en webcast i **Washington** med titlen: »*Den gamle type økonomi er død, og den nye økonomi må begynde*«.

Webcasten transmitteres »live« på internettet og kan ses og høres på **www.larouchepac.com**.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, **www.schillerinstitut.dk**. **Prometheus** er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Eget tryk